

BESTE MENEER FILIP

BESTE MENEER FILIP

brieven aan de laatste koning van België

Frank Colle

2023

Beefcake Publishing

*Like a King without his Crown
Yes, you keep fallin' down
You really want to live but can't get rid of your frown*

(Matisyahu, 'King without a Crown')

Inhoud

Sokken maar	7
Over het lappen van ramen	10
Over katten en muizen	14
Voor de snoepers	17
Tandpasta en speculaas	21
Leven in de apotheek	25
Met hark en ziel	29
't Mankement	33
Sant in eigen land	37
Verstrooiing	41
Iedereen aan boord	45
Friet met mayonaise	49
Echte helden	52
De hamer en de helm	56
Over de doden niets dan goeds	60
Zwartepietendag	63
Hoedje van (zilver)papier	67
Koteletten	71
De rolstoel	75
Een vogel voor de kat	79
Rumble in the Jungle	84
Pennenvrienden	88
De Tand des Tijds	93
Mijnen kleinen held	96
Verschoning	101
Alles op een rij	106
Defilé Fricassee	110

De oorlog tegen de vergetelheid	114
RIP Jef	118
Oude meubels	122
Een vrolijke noot	126
Smartlappen	130
Herinneringen	134
God Beware De Koning	138
Vooruitzichten	142
Rupsje Nooitgenoeg	147

Sokken maar

Beste meneer Filip

Vergeef me wanneer u vindt dat ik u opnieuw lastigval, maar ik vroeg mij af of u ook al eens uw sokken kwijtraakt in de was? Ik vraag het, want bij mij komt dat regelmatig voor. Ze mogen dan al netjes per twee uit de winkel komen en zich steeds gewillig aan mijn voeten werpen, even vaak zijn het verstokte eenzaten. Dat merk ik wanneer ze verzamelen blazen in de wasmand net na het wassen en al zeker bij het opvouwen. Want dan blijken er geheid een aantal van hen gewoon spoorloos verdwenen te zijn. Het is altijd hetzelfde liedje en het opvallendste is dat het nooit twee dezelfde zijn die verdwijnen.

Soms denk ik dat de wasmachine ze opslokt. Alleen zijn daar geen concrete aanwijzingen voor te vinden. De wasmachine blijft gedienschtig draaien en is tot op heden nog niet verstopt geraakt. Geen idee dus waar die vermaledijde sokken uithangen.

Uit bezorgdheid, en deels uit voorzienigheid, heb ik in de onderste lade van mijn kleerkast dan maar een toevluchtsoord voor vereenzaamde sokken geopend. Alleen barstte die al snel uit haar voegen. Alsof ze zich daar à volonté voortplantten in dat asiel van mijn voeten. Mijn hoop dat zich op deze verzamelplaats als vanzelf opnieuw rechtgeaarde paren gingen vormen is, op enkele uitzonderingen

na, steevast ijdele hoop gebleken. Ik zit dus met een serieus probleem.

Bovendien hield ik tot voor kort jaarlijks ook nog een stop-de-sokken-dag. Ik dreef dan alle sokken in het huis bijeen, controleerde ze op gaten die ik vervolgens nauwgezet met naald en draad herstelde en tegelijkertijd trachtte ik dan zo goed en zo kwaad als dat ging van de juiste sokken opnieuw goede paren te maken. En hoewel het stoppen van de sokken een uiterst bevredigend werkje was en de stop-de-sokken-dag zelfs een soort van traditie was geworden, ben ik van die praktijk afgestapt. Het had geen zin. Voor ik het wist herstelde ik niet alleen de herstellingen van de herstellingen, maar zo snel als dat ging, gingen ook die nieuw samengestelde sokkenparen telkens weer hun eigen weg.

Ik vermoed dat u geen van deze problemen ondervindt. De paren worden u allicht netjes gewassen en gestreken bezorgd. Waardoor u ook niet kan kennen wat ik op dat vlak ervaar. Dat is zeker geen verwijt, meneer Filip. U heeft belangrijker zaken te verrichten dan het zoeken naar sokken of het herstellen ervan.

Misschien moet ik mij wat meer bezighouden met uw leefwereld en u hier en daar, zoals het mij te binnen schiet, ook zelfs wat aanbevelingen geven. U kunt dan hetzelfde doen ten opzichte van mij en we zouden dan tips met elkaar kunnen uitwisselen die het leven voor elk van ons beduidend beter kunnen maken. Wat denkt u? Klinkt dat als een goed plan?

Er is echter nog een ding dat ik wilde zeggen over mijn sokkenwereld. Zo stel ik vast dat recent de tendens is opgedoken om via markeringen aan te geven aan welke voet de respectieve sok moet worden aangetrokken. Er staat dan een letter L op de sok die aan de linkervoet moet worden aangedaan en een letter R op de sok die aan de rechervoet moet. Dat klinkt logisch en goed gevonden, maar ik vind dat maar een flauwe grap. Het is dan alsof men ervan uitgaat dat ik 's ochtends fris en monter genoeg ben om uit te zoeken welke markering nu juist waar zit, laat staan dat ik met mijn slaperige ogen weet of ik wel twee gelijke sokken aantrek!

Het is pas tegen de avond, wanneer ik na een lange dag mijn schoenen heb afgeworpen, dat het me opvalt dat ik mijn sokken verkeerdelijk heb aangetrokken, dat ik paren heb verwisseld of soms zelfs exemplaren simpelweg binnenste-buiten heb aangedaan. U mag dat grappig vinden, meneer Filip, want dat is het ook. Ja, ja, die sokken zijn op dat vlak onverbeterlijk. En waarom zouden zij ook niet met onze voeten mogen spelen, als wij ze dagelijks met de voeten treden?

Dit gezegd zijnde, ga ik u laten. Ik hoop dat ik volgende keer wat interessants te vertellen heb.

Alvast vriendelijke groeten en schrijf me gauw terug
Uwen enthousiasten sokkendrager
Valère Vandamme

Over het lappen van ramen

Beste meneer Filip

Ik geloof dat iedereen zo wel een of ander taakje heeft dat maar niet gedaan raakt. Hetzij stofzuigen, het toilet reinigen, de lakens verversen of de vuilnisbakken buitenzetten. Ik noem er hier slechts een paar. De lijst is echter schier oneindig en als ik dan een taakje eruit mag kiezen dat mij echt tegenstaat, dan is dat ongetwijfeld ramen lappen.

Ik kan er geen exacte datum op kleven, maar het moet nu toch al twee, drie jaar geleden zijn dat ik dat heb gedaan. Als het er al geen vier of vijf zijn. En het is niet dat ik daarvoor ondertussen zo'n huisslaaf op de kop heb weten tikken. Elvire was daar destijds niet voor te vinden en sinds haar heengaan heb ik dat idee ook maar stilletjes laten varen. Enerzijds uit respect voor haar, maar ook omdat de administratieve rompslomp mij er te veel aan was. Al gebeurt dat werk dan tegen een belachelijk lage prijs.

Het belangrijkste argument van Elvire was overigens niet dat het geld kostte, noch dat het werk dan mogelijks niet goed ging worden uitgevoerd maar dat je dan iemand in uw huis moest toelaten. Iemand die in uw kamers rondloopt en, om het zo te zeggen, uw privaat binnendringt. Dat vond ze niet kunnen. Wie niets om privacy geeft omdat hij denkt dat hij niets te verbergen heeft, geeft ook niets om de vrije meningsuiting omdat hij niets te zeggen heeft, zo zei ze al-

tijd. Wat daarvan aan was, weet ik niet, maar om de goede vrede ben ik daar nooit tegenin gegaan.

Ik moet wel zeggen dat het raar is om uit te zoeken wat mij nu juist tegenhoudt om dit werk zelf aan te vatten. Echt veel heb je er nochtans niet voor nodig: een emmer met wat water, een beetje zeep, een sponsje en een zeemvel plus een trekkertje en een laddertje als je - net als ik - wat korte been-tjes hebt. Maar dan nog lukt het me niet in gang te schieten.

Zo woekeren in mijn huis de stof- en spinnenwebben vaak omheen de glaspartijen. Ze vangen er de aanwezige insecten, waarvan ik soms enkele, door ontbering omgekomen, terugvind op de vensterbank. Wanneer zoiets is voorgevallen, wil ik weleens met de stofzuiger langsgaan om hun lijken op te zuigen, maar het nodige materiaal verzamelen om de ramen te lappen, laat staan het werk zelf uit te voeren, daar kom ik echt niet aan toe.

Een kennis van mij raadt me aan elk werkje dat minder dan twee minuten in beslag neemt, niet uit te stellen maar meteen aan te vatten. En dat zou best kunnen lukken voor het verzamelen van het nodige materiaal: de emmer, de spons, het zeemvel en het laddertje. Zelfs voor het toevoegen van de zeep in het water en het opdissen van het trekkertje. Maar twee minuten is geenszins voldoende voor het lappen van de ramen zelf. Ik herinner me immers nog van de laatste keer, dat dat lappen wel zeker een volledige dag in beslag genomen heeft en dat ik dan ook nog maar halverwege ben geraakt. Een raam heeft namelijk twee zijden en wanneer je

slechts een zijde lapt, haalt dat weinig uit natuurlijk. Dat staat namelijk gelijk aan het leveren van half werk. En wanneer je weet iets niet te kunnen afwerken, dan begin je er maar beter helemaal niet aan, zo denk ik dan.

Ik ben mij bewust van de gebrekkigheid van deze denkpiste en haar nefaste invloed op nogal wat van mijn ondernemingen. Maar er is nog een groter obstakel dan dat, meneer Filip. Pas gelapte ramen worden snel weer vuil. En dat is volgens mij toch de echte doodoener. Kijk, ik ben niet alleen het type dat voor half werk niet meteen uit de startblokken schiet, maar voor de schone schijn kom ik al helemaal niet in actie.

Het zal u dan ook niet verbazen dat ik voor om het even welke bezigheidstherapie niet echt geschikt ben. Gelet op het feit dat u over onnoemelijk zoveel meer ramen en glaspartijen in uw paleis beschikt, vraag ik mij echter af hoe u dat allemaal gedaan krijgt? Daar moet u toch ook wel een tijdje zoet mee zijn, is het niet?

En al heb ik dan sinds jaren de ramen hier niet meer ge-poetst, het licht valt nog steeds voluit binnen. Een en ander is eenvoudig te verklaren door het feit dat ik een extra lampje heb opgehangen boven mijn schrijftafel, vanwaar ik u dit alles mededeel. Dat is handig nu de dagen korter worden en de nachten langer. Dat alles doet me nu nog verder denken: we poetsen wat af in ons leven. De een doet het met ramen, de ander met mensen en nog anderen poetsen gewoon de plaat.

Ik ga u dan ook snel laten, meneer Filip, al ben ik nog steeds
wreed benieuwd om iets van u te horen.

Vriendelijke groeten
Uwen glashelder en glazenwasser
Valère Vandamme